

מאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

מובין ירושלים, נסיצונה, גדרה, רמלה, ראשון לציון, קרית-עקרון, בני ברק, חולון, אילת ועוד...

שבת ט' כסלו התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
16:23	17:14	י-ם
16:20	17:10	ת"א
16:19	17:10	חיפה
16:23	17:13	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

מי שאוהב את המשא, לא מרגיש מעמסה.

סיפר אברך נסעתי ליד בית המדרש של הרב **מורדכי אליהו** זצ"ל וזיהיתי תכונה רבה במקום. הייתי זקוק אז לברכה עבור חבר ולכן עצרתי את הרכב והמתנתי למ"ר הרב. אחרי זמן מה הגיע הרב, כולו הוד והדר, יצא מהרכב ועלה במדרגות לכיוון **בית המדרש**. מרוב שמחה ברכתי בשם ומלכות "שחלק מחכמתו ליראיו".

הרב קפא לרגע על מקומו, ענה אמן, הישיר בי מבט ואמר: "**ברכה לבטלה**". הודעתי ונחרדתי אך מיד התעשתי, ושאלתי את הרב: למה? הרב ענה לי ואמר: את זה מברכים כשרואים רב חשוב או אדמו"ר ולא אותי.

דבר עם אנא שבשמים

סבי הרב **שלום רפאלי** זצ"ל שהיה משמשו של המקובל רבי **מורדכי שרעבי** זצ"ל, סיפר לי שכך נהג הרב שרעבי. מדובר בכוחות על אנושיים, אין יצור עלי אדמות **שמסוגל לחקות זאת**, והצדיק לא ישב בחדר ממוזג כדי להקל על תעניתו. הוא קיבל מאות אנשים, בכל יום החל מהשעה 3:00 אחר הצהריים **ועד השעות הקטנות** של הלילה, ולא היה מישוהו שיצא מהמקום ללא ברכה

רק בחשיכה נוצצים הנוכבים...

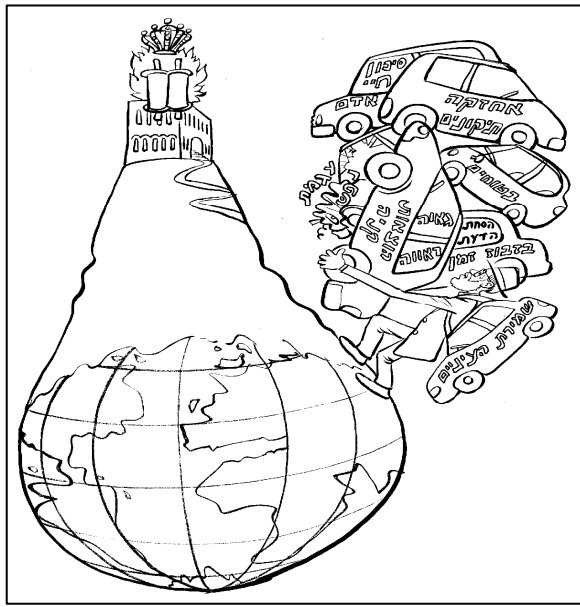
סיפר אחד מזקני בגדאד, על חסידותו של רבינו **הבן איש חי** זיע"א, שפעם אחת לווה יהודי אחד מרבינו סכום כסף, ומאז שינה רבינו את דרכו מביתו לישיבה, והלך בדרך עוקפת בכדי של יראהו **הלווה ויתבייש**. באותו רחוב שהלך בו כעת רבינו, היה ספר יהודי ששם ליבו לדבר זה שרבינו התחיל לעבור בדרך הארוכה, מה שלא נהג בו קודם לכן והיה לפלא בעיניו.

כשהדבר נשנה כמה פעמיים בקביעות, פנה אל רבינו ושאלו לפשר הדבר. השיב לו רבינו **בנועם שיח**, שכיון שיש איסור לעבור ליד הלווה פן יתבייש, לכן הוא נצרך להאריך את דרכו לישיבה. שהלה שמע כן, שאל את רבינו באיזה סכום מדובר, ועל אתר הוציאו את מלוא הסכום, כדי שרבינו לא יצטרך להאריך את דרכו.

נא להתפלל לרפואת חיים בן שמחה שמחה בת נעימה

כל ימינו היה הגאון רבי **עזרא עטיא** זצוק"ל זיע"א משתתף בצער הזולת כאילו הייתה זו צרתו הפרטית פעם התהפך במיטתו עד **שעה מאוחרת** בלילה, חשה כך הרבנית ושאלתו לסיבת הדבר. אמר לה: לכן של השכנים היה היום חום גבוה והדבר מדיר שינה מעיני התוכלי להיכנס לשכנה לראות כיצד **מרגיש הילד**. רק אחרי ששבה הרבנית וסיפרה לו כי הוטב לילד נרגע הרב והצליח להרדם...

רבי דוד יהודי זצ"ל קורץ מחומר מיוחד. הוא היה מנהיג, שהנהיג את משפחתו הענפה, הנהיג את הישיבה שעמד בראשה, הנהיג את בית הכנסת ע"ש רבי **יוסף מוסאיז'ק** זצ"ל בדרשותיו המלהיבות ובתפילותיו הבוקעות מהלב. בית כנסת זה, השוכן במרכז העיר, היה **למרכז של קדושה** ונקודת אור בתוך החושך הסמיך. מובלעת קדושה בתוך אזור שכולו סט"א. אט אט מעט מן האור היה מגרש הרבה מן החושך, ורבונו הצליח לטהר את האזור מכמה טומאות, זוהמות וחלאות שהיו בו. מועדון אחד, שהיה ברחוב, **נסגר** לאחר שרבינו עשה סגולה מיוחדת, הידועה לאנשי הח"ן.

תעניות רבות התענה חכם אברהם הכהן זצ"ל לכפר בהם על עוונות הדור, ימי שני וחמישי היו ימי צום קבועים עבורו, בכל ימי השבועיים עשה תענית הפסקה של שלושה ימים רצופים, וכן נהג בעשרת ימי תשובה לענות בצום נפשו **לכפרת העוונות**. בשנותיו האחרונות נחלש עד מאוד ובעודו בתענית נחלש חש ברע והתעלף, הרופא שהוזעק למקום בדקו וציווה להכין עבור הרב כוס חלב וביצה, הוא הפשיל את שרולו של הרב בכדי להזריק לו זריקה, כאן הרגיש הרב בכוונתו וציווה עליו לצאת החוצה. **התרגו עליו הרופא** ואמר אני בטוח שחולה זה לא יחזיק מעמד חמש דקות נוספות! הוא טרק בכעס רב את דלת הבית ויצא, למה הזעיקו אותו לטפל חולה שהיני "מטורף" לדעתו ח"ו, אחריו יצאו גם בני הבית ורק חכם אברהם הכהן נשאר בבית לבדו. כשהזכירו כעבור מחצית השעה שמעו אותו צועק ומבקש שיביאו עשרה לומדים שיגרסו זוהר לפניו.

בני ביתו עשו כדבריו, הביאו עשרה אנשים שהחלו בקריאת פרקי זוהר במשך הקריאה התאושש חכם אברהם מחולשתו **ושב לאיתנו**, כששמעו ידידיו הרבנים על הנס שאירע עמו שחזר לתחייה, שידלו אותו לעשות התרת נדרים על תעניותיו אך סירב באומרו "התעניות באו לכפר על עוונותיו וב"ב ותיוקן היסוד".

מתמאות' הם דלק המניע את הבית

נקודה למחשבה

היה ילד שאהב ללכת לסבא שלו יום אחד הוא רואה שיש לסבא שלו משהו ביד הוא שואל אותו סבא מה יש לך ביד, "לא משנה" אומר הסבא לא לא סבא תגידי לי, אז הסבא אומר לו אם אני יגידי לך אתה תרצה את זה "לא אני **מנטיח** שאני לא ירצה את זה" בסדר הסבא פותח את היד והילד רואה במבה שואל את הסבא מה זה במבה אז הסבא אומר לו זה לא במבה זה פקעת של פרפר בעוד כמה ימים יצא מכאן פרפר.

הילד אומר לסבא תן לי תן לי אז הסבא אומר לו אבל **אתה אמרת** שאתה לא תבקש ממני, לא נורא סבא תביא לי בבקשה סבא "בסדר אני יתן לך בתנאי אחד שכאשר אתה תראה את הפרפר מתחיל לצאת אתה לא עוזר לו בשום פנים ואופן "אין בעיה סבא" ואז לאחר כמה ימים כאשר הפרפר התחיל לצאת הפרפר התחיל לדפוק על הפקעת ולשוברו והילד לא היה לו **סבלנות** שבר את הפקעת והפרפר עף בחדר לאחר כמה דקות הפרפר נפל ומת הלך הילד אל הסבא בוכה סבא מה קרה למה הוא מת

הסבא אמר לו אתה עזרת לו לצאת מהפקעת תדע לך שכל השרירים של הכנפיים שלו **מתחוקים** ע"י שהוא דופק על הפקעת בשעה שהוא רוצה לצאת ואתה גרמת לו למות בזה שעזרת לו.

תדעו אדם יש עליו פקעת נסיונות רק האדם **צריך להתאמן** כל נסיון שאדם עומד בו הוא מתרומם להגיב בבוקר חסדך ואמונתך בלילות האמונה נמדדת **דווקא בלילה** כשיש חושך ויש קושי ויסורים שם האמונה נמדדת. (העורך).

כאשר נכנס הרשלה אל הרבי **ברוך, הבעל שם טוב**, היה הרבי נתון בעצבות. ראה זאת והחל מחפש הרצפה... על שאלו אותו: "מה אתה מחפש?" ענה הרשלה: "פני הרבי נפל. אני מחפש אותם..."

כלם וצים
להארין ימים, אך
אף אחד לא רוצה
להזדקן...

ביעקב מתחיל קיומה של ההבטחה "הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה". לכן אנו קרויים **'בית ישראל'**,

'עם ישראל', על שמו של יעקב. מאותה שעה אנו נחשבים אומה, שאין לך אומה בלי ארץ משלה.

פעם ביקר ה"יהודי הק" **מכשיסחא** בעיר קאזניץ אצל המגיד **מקאזניץ**. אמר לו המגיד, בוא ואראך דבר שהוא הפלא ופלא. שלה המגיד לקרוא לילד בשם **יצחק מאיר**, אשר לימים גדל לגאון בעל **"חידושי הרי"ם"**. והיה אז ילד כבן ארבע שנים. אמר המגיד ל"יהודי הקדוש" שינסה לעמוד על טיבו של הילד ויראה ממנו נפלאות. הציע ה"יהודי הקדוש" לפני הילד קושיא חמורה שנתקשה בה. השיב הילד מיד תירוץ נפלא ואמיתי. נתפעל ה"יהודי הקדוש" **מאד מלמדנותו** של הילד. או-או סטר המגיד מקאזניץ על לחיו של הילד וגער בו: "ילד אל תענה בפזיזות!". ברבות השנים התבטא בעל חידושי הרי"ם כמה פעמים על מעשה זה, כי מה שעשה לו המגיד מקאזניץ היה זה לו לנס, שכן **בסטירה זו** פעל המגיד שלא יזיק לו עין הרע כל ימי חייו!

קבל כל הבא עליך בעולם הזה באהבה ויהיה לך עולם הזה ועולם הבא

בצמיחה הרוחנית משולה לעתים לנטיעה בדרך הורית. התנחם בידיעה שירידתך היא רק הכנה לקראת עלייתך

מעשה שהלך רבי **איסר זלמן מליצר** זצ"ל לומר את שיעורו בישיבת "עץ החיים" וכשיצא מן הבית התקדרו השמים בעבים והתחיל לרדת גשם. החיש רבנו את פסיעותיו, אך באותו רגע בא לקראתו אדם **שאסף תרומות** לצרכי מצוה וביקש את נדבתו. עצר רבנו מהילוכו ונענה לאיש בשכלנות ובאורך רוח, אע"פ שגרסב מן הגשם באותן דקות. אחרי שנתן לאיש את נדבתו והמשיך ללכת, העיר אחד מתלמידיו שליווהו בדרכו, שלא היה הגון מצדו של אותו אדם לעכבו בגשם בעת שהוא הולך למסור את שיעורו. **אמר רבנו:** "אני מלאכתי להגיד שיעורים, פלוני זה מלאכתי לאסוף נדבות לצרכי מצוה. מי יודע מלאכתי של מי חשובה יותר במרום..."

"ואהבת לרעך" – גם אם הוא לא כמוך.

"הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולרעך" אמר רבי **יצחק**: מלמד שקיפלה הקב"ה לארץ ישראל כולה והניחה תחת יעקב אבינו, לומר שתהא נוחה להיכבש לבניו.

בשם **בריקבורא** אמרו: קפלה כפנקס ונתנה מתחת לראשו, כאדם האומר לחברו: מתחת ראשך שלך הוא. פעולה זו מנעה מיעקב את הצורך לנסוע ממקום למקום כדי לברר את ניצוצות הקדושה השייכים אליו, וכך יוכל לבררם במקומו.

הלעייתים תכופות, צא לשדה להתפלל. כל העשבים יצטרפו אליך. שירתם תחדור לתפילתך ותיתן לך כוח לשיר שיר תהילה לאלוקים

המורה: "מה שלומך...?"
התלמיד: "טוב." המורה: "אל תתאג, זה יעבור עד סוף היום!"

כל העלונים: hamaor.net

"משולחן ננוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים" הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.

וַיַּחֲלֶם וַהֲנֵה סֵלֶם מִצֵּב אֶרְצָה וְרֵאשׁוּ מִגִּיעַ שְׁמַיְמָה וַהֲנֵה מִקְלָבֵי אֱלֹקִים עֲלֵימָּ וַיְרִידִים בּוֹ, וַהֲנֵה ה' נִצֵּב עִלָּיו (בראשית כה, יב-יג).

יעקב אבינו עבר דרך ירושלים וזה המזרח, והשמש שלא הייתה צריכה לשקוע כיוון שהיה היום גדול, שקעה בפתע פתאום, אמר הקב"ה: צדיק זה בא לבית מלוני ואפטרנו בלא לינה? (חולין נא ע"ב), העדיק הגיע למקום המקדש, פי בחר ה' בְּצִיּוֹן אֲנִי לְמוֹשָׁב לוֹ (תהילים קלב, יג), מקום בו נזבח אביו יצחק, ועל כן חייב הוא ליטבב שם לפחות לילה אחד. בחלום הלילה נגלה ה' יתברך אל יעקב אבינו, וַיַּחֲלֶם וַהֲנֵה סֵלֶם מִצֵּב אֶרְצָה (בראשית כה, יב), ונסאלת השאלה, מדוע דווקא בחלום נגלה אליו ה', ולמה לא נגלה אליו כשישב ועסק בתורה בישיבת שם ועבר במשך 14 שנה?

אלא ה' יתברך לא רצה להפריע ליעקב אבינו מלימודו ולכן נגלה רק לאחר שסיים ללמוד והלך לישון! תמשיך בני, תלמד, איני צריך להתגלות אליך עכשיו, גילוי התורה זה כמו גילוי השכינה.

ובעניין זה מסופר שפעם אחת הגיע אחותו של **הגאון מווילנא** זצ"ל אל אחיה לאחר שלא ראתה אותו 15-12 שנה והיה הרב יושב ועוסק בתורה, כשהגיע סאלה בשלזמן, "שלום אחי היקר, מה שלומך?" "שלום אחותי היקרה", ענה הגר"א, "ה' ישמור אותך, אם את רוצה להמשיך לדבר, אשתי נמצאת במטבח, תדברי איתה".

השתוממה אחות הגר"א ושאלה "ולא אדבר איתך?", "כן, לא תדברי איתי", ענה הגר"א, "יהיה לנו הרבה מאוד זמן לדבר בעולם הבא לאחר שנות חיים ארוכים לדבר, כעת אין לי זמן לדבר, אני חייב לחטוף תורה, לחטוף מצוות", שיננא חטוף ואכול חטוף ושתי דעלמא דאזלינן מיניה כהלולא דמי – תלמיד חכם, שנון, חטוף תורה ומצוות ומעשים טובים כי העולם הזה דומה לחופה שנגמרת מהר, היום פה ומחר איננו (עירובין נד ע"א וברש"י שם).

ולמד זאת הגר"א מה' יתברך שלא הפריע ליעקב אבינו כשעסק בתורה בישיבת שם ועבר, בה היה צריך יעקב להכין את עצמו וללמוד את כל ארבעת חלקי השולחן ערוך על בודיים (שם ועבר-ראשי תיבות שו"ע), כדי להגיע לדרגת עם לְכֹן קָרָתִי (בראשית לב, ה), ותריג מצוות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים (מדרש אגדה, הובא ברש"י שם).

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

בשמיעה בלבד של דברי חכמה ומוסר, נשארים הדברים מבחזן, וחייב האדם **יענה** עצמו להחיות את פנימיותו "שהאני" יהיה ער לחכמה ששמע ואזי יקלטו הדברים ויועילו.

האדמו"ר מבערזא, זצ"ל מתוך שאוהב ישראל אמיתי היה הגיעה מסירות נפשו **לכל יהודי** באשר הוא למימדים שאין אנו יכולים לשער. לא אחת השתאו בני משפחתו ובאי ביתו, הכיצד מסוגל הוא לשאת במחיצתו אנשים שכה קשה היה לקרובם. כשפרשו תמיהתם בפניו ושאלוהו כיצד מראה הוא אותות חיבה ליהודים כאלו, השיב: "אם יש לך "א" הארבער רמב"ם (פירוש רמב"ם מוקשה) הלא אתם מתייגעים ליישוב הוא הדין כשיש א הארבער איד (יהודי מוקשה) יש להתייגע כדי לתרצו..."

דייקו הז"ל בלשונם "אין אדם נוגע במוכן לחבירו" ולא אמרו אין אדם נוטל או לוקח, אמר ה"ב **איש חי**" זצ"ל: לומר, שלא רק שאין יכול האדם **ליטול** את המוכן לחבירו, אלא אפילו אין יכול **לנוגע** בו כמלוא נימא.

"בכל יהודי יש "באר מים חיים", אלא שלפעמים היא מכוסה באבנים ובטיט. יש להסיר את הכיסויים, לחפור בפנים **ולהתמסר אל הזולת**, עד שמגיעים אל המים החיים ומגלים אותם.

דני: "אמא, היום דרכתי בטעות על רגל של איש אחד וכשהתנצלתי הוא נתן לי שוקולד." האם: "אמרת 'תודה.'?" דני: "לא, מה פתאום. **דרכתי לו מיד על הרגל השנייה!**"

***

לילה אחד יוני מתקשר למורה ואומר לו: "המורה, אתה יכול לחזור על מה שאמרת היום בשיעור.?" עונה המורה: "מה, זה היה עד כדי מעניין.?" עונה יוני: "לא, **אני פשוט לא מצליח להירדם!**"

פעם אחת בפורים, השתכר אחד הבחורים בישיבת ראדין, ובתוך שכרותו נכנס לבעל ה"חפץ חיים" זצ"ל וביקש להבטיחו כי הוא יהיה במחיצתו בגן עדן... השיבו בעל ה"חפץ חיים": "הכיצד יכול אני להבטיחך זאת, מי ידוע אם יהיה לי גן עדן...? הבחור לא הרפה, התעקש והמשיך לעמוד על דרישתו, כי ה"חפץ חיים" יבטיחו כי יהיה **עימו יחד בגן עדן**... וכך עמד במשך שעה ארוכה, כשהוא אינו מוותר ואינו מוכן לזוז עד שיקבל את ההבטחה.

בינתיים התקרב זמן סעודת פורים, והאנשים שהיו נוכחים בחדר אמרו ל"חפץ חיים" שיבטיחו כמבוקשו, ואילו בעל ה"חפץ חיים" עמד על שלו: "איך אני יודע **אם יהיה לי גן עדן**, ואיך יכול אני להבטיחו שיהיה בידך עימלי?" ברם, הזמן חקק, שעת סעודת פורים הגיעה ואז פנה בעל ה"חפץ חיים" לבחור ואמר לו: "אם יהיה לי גן עדן אם לא- איני יודע, אבל יש דבר אחד שאני חושב שבשבילך אתה יזכה להיות בגן עדן והוא, שמיים שעמדת על דעתי, **לא דיברתי לשון הרע** ולא שמעתי לשון הרע. אם תבטיחני שמהיום אילך לא תדבר לשון הרע ותסרב לשמוע לשון הרע, אוכל להבטיחך שתהיה יחד עימי בגן עדן..."

בכל ערב ראש השנה בתפילת מנחה של האדמו"ר **מבאבא** זיע"א הוא יורד לפני התיבה בתפילת מנחה האחרונה של השנה.

בחזרת הש"ץ היתה מילה מהשמונה עשרה מלווה בבכיות נוראות **קורעות לב**. הבכיות הללו עוררו את המתפללים שהורידו יחד עמו דמעות ללא הפוגה. היתה זו ההכנה הטובה ביותר לקראת ראש השנה ויום הכיפורים.

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

לעילוי נשמות: שרון בן זהבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת רוב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לוי, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מוזל בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן מנחם, נגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן טעלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן רגילה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי **מזן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**

